

Eiropas cīņa

Pasaule lūkojas uz austrumiem. Tās skatam paveras Padomijas neizmērojamas platības, pasaules auglīgākie melnzemes apgabali Ukrainā, Kaspijas jūras piekrastes sāls stepes, krievu tautas apdziedātā Volga, Kaukaza kalni. Šo milzu platību, kas daudzkārt lielāka par pretboļševisma karotāju valstu teritorijām, pārstaigājis vācu karavīrs ar saviem sabiedrotiem 20. gadsimta krusta karā, kas savā nobeigumā nēsīs uzvaru Eiropai, iznīcinās šo psiholoģisko slimību — boļševismu, visas cilvēces apdraudētāju.

Vācu karavīru trieciena spēks un neatlaidība neatslābst. Kaukaza kalnu ceļos parādīties kalnieša acij neparastais karotājs tankā, un katros cīņas apstākļos karot veiklais pretboļševisma cīnītājs arī šeit, visideālākos aizsardzības apstākļos, gūst jaunas teritorijas un jaunus panākumus.

Šis šķietami neveicamais, šie milzu panākumi gūti tai skaidrajā uzdevuma apziņā, ka šī cīņa jau pašos pamatos būtiski atšķiras no vienkārša imperiālisma kara, ka tās mērķis ir visas Eiropas daudzu tālāko gadu liktenis. Ja to vēl nesaprot tautas, kas pazīst boļševisma varu tikai no laikrakstiem un „kultūrālajiem tuvināšanās vakariem“ Padomijas vēstniecībās, tad mēs šai ziņā esam apskaužami labi skoloti.

Pirms nacionālsociālisma nākšanas pie varas boļševisma drauds ir bijis vairākas reizes jaušams arī Vācijā un par šī žīdu vadītā trakuma īsto seju tur neviens nelolo ilūzijas.

Šī veselīgā tautas izpratne un nostāja arī ir tās, kas patiesībā veido lielos vācu karotāju panākumus; jo kur visa tauta ir uzticīga vienam mērķim, kur visa tauta ir gatava cīnīties, nelokāmi cīnīties, tur arī skaitā mazāka armija spēj brīnumus darīt un tur uzvara ir nodrošināta. Varoņgars spārno arī vācu sabiedrotos šais cīņās: atdzimušā Rumānija pēc ilgu gadu neveiksmēm tagad ir spodrinājusi savu vārdu un rumāņu kājnieks, varonīgi kāvies pie Sevastopoles, tagad turpina cīņas Kaukazā. Arī slovaku, ungāru un daudzu citu Eiropas karotāju tautu karavīri katrs savā vīlē kā varenī ledlauži ārdā boļševiku pulkus vai kā klints stingri pīlāri attur sarkano masu uzbrukumus.

Vēstures gaitā vairākkārt pierādījies, ka karos neuzvar lielākā, bet gan labākā armija. Lielais franču imperators Napoleons kādā vietā saka, ka trīs ceturtdaļas uzvaras esot atkarīgas no armijas morāliskā stāvokļa, un ka tas ir tiesa, to rāda daudzu slaveno karu vēsture, kuŗos neizdzēšami paliek tādi vārdi kā Blücher's, Napoleons, un kam uzskatāms pierādījums ir mūsdienu totālais karš. Arī mums, latviešiem, ir skaidra šī militārā aksioma, jo nekad latviešu karotājs nav bijis skaitliskā vai apbruņojuma pārákumā par savu pretinieku. Boļševiku pulkus savā laikā no Latgales izdzina zēni, kuŗiem bieži bija pa diviem viena šautene. Bet kas šos Latgales atbrīvotājus toreiz spārnoja, tas bija viņu gars, brīvības gars un arī nalds pret šiem austrumu apustuļiem, kas sava terora sistēmu centās uzspiest pasaulei kā jauna laikmeta mācību.

Jau šais pieminētajās cīņās mūsu tautā radās uzskats, ka vienu latviešu strēlnieku var stādīt pretim desmit boļševiku zaldātiņiem. Gluži tas pats attiecināms uz Eiropas cīņām mūsu dienās, kad bieži nelielas vācu vīru grupas dienām un pat mēnešiem atvaira boļševiku masu nepārtrauktus uzbrukumus, kad atsevišķi pārdroši trieciena vienību karotāji vienā iepem svarīgus nocietinājumu punktus, un kad nedaudz sapieru raksta nāves spriedumu padomju milzu tankam vai bunkuram.

Atkal reiz vācu karavīrs apliecina, ka viņš ir labākais, drosmīgākais un galvenais — cīņās piedzīvojušākais šī laika karotājs. Vīru, kas izstaigājis kauju laukus Polijā, cīnījies pie Lježas, piedalījies Mažino līnijas pārraušanā, pārvarējis nocietinājumus Grieķijas klintīs un nav paguris pat Afrikas svelmē, — to nespēj apturēt arī Kaukaza šķautnainās virsotnes.

Šie Eiropas karotāju panākumi izsaukuši bailes izmisušā pretinieku nometnē. Rūpēs par Padomju savienības kā kara dalībnieka turpmāko likteni, Čerčils šais dienās apmeklēja Maskavu. Bet kamēr Londona, Vašingtona un Maskava izmisumā meklē vietu un laiku otrās frontes radīšanai, vācu ātrlaivas jau cīnās Melnajā jūrā un vācu lidotāji skata lielās Kaspijas jūras ūdeņus, Donas loks iztīrīts no pēdējām ieņaidnieka atliekām un visas pasaules vērotājas acis seko Staļingradas liktenim.

Bailēs, kas sagrābj noziedznieku Isl pirms atmaksas stundas sišanas, Staļins devies uz fronti, kā ziņo ārzemju prese, inspicēt savus garnizonus Volgas grīvā.

Lai pēc iespējas ātrāk izbeidzot ne-
laimī, tās teritoriju un, kas ar to
arī pirmās zaudējuma, bolševiku ar-
mijām, kas pavēle pārtāukt šādēčto
elastības skāpšanās un turpmāk šāvēt
vai mirt. Šī Stalīna pavēle, tomēr vairs
neko nevar grozīt lietu galīgā norisē.
Gan sāktas vairākās vietās frontē lo-
kālas dabas padomju ofensīvas vietām,
kā ziņo Berlīnes informācijas aparāts,
savas šīs vasaras tanku un artilē-
rijas, kas cīņā gāja ar vācu ar-
tilērijas tanku, izdevies panākt. Šais vācu karavīru
varonīgo atvairīšanas cīņu vietās pie
Rževas un Voronežas ar ik dienu aug
bolševiku milzīgais zaudējums. Skaitli,
kas raksturo šos zaudējumus, turpina
pieaugt, un tie arī rāda, cik lieli ir bi-
juši pasaules revolūcijas arsenāli un
cik lielu draudu cilvēcei ar savu upu-
rēšanos šai cīņai ir novērsis vācu un tā
sabiedrotais karavīrs.

Bolševisma liktenis ir apzīmogots un
to vairs nespēj grozīt arī Stalīna, pēc
viņa paša domām, geniālā doma, ka uz-
brukums Kaukazā ir saistījis visus vā-
cu un sabiedroto spēkus un ka tagad
vārds vīgam — uzbrukumam citos fron-
tes sektoros.

Jau pirmās „lielākā pasaules kara
vadonis” (tā Stalīnu titulē padomju
prese) šīs vasaras ofensīvas atdūrās
pret dzelzs stingru vācu aizsardzības
slēni, tā gaiši pierādīdama, ka Eiropas
vienotā fronte ir nesadragājama, un
ka Vācija ir nedrošinājusies pret visām
iespējām, arī pret otro fronti, lai tā
draudētu kur draudēdama, kā, piem., to
liecina nocietinātais Eiropas rietumu
krasts.

Uzvaru gūst ne masa, bet cīņās rūdīts
karavīrs, kas, cīnoties ar vismodernā-
kiem ieročiem, zina savas cīņas mērķi,
bet pāri visam visaugstāk ceļ sava ne-
salaucamā gara ieročus. Ra.